

[2014. március]

RÉSZLET A RÖVIDZÁRLAT AZ ALVILÁGBAN C. REGÉNYBŐL

Anyu egy nap múlva már otthon volt, így nagyanyám elmehetett. Mi meg nyugodtan elkezdhetjük a készülődést. Először is elővettük a nagy utazók képeskönyvét, hogy megkeressük Brugge-t. Háromszor is végignéztük, de minden jel szerint a nagy utazókat hidegen hagyta Brugge. Vackor javasolta, hogy nézzük meg a földgömbön, persze ott sem találtuk, de így legalább világos lett, hogy Brugge nem egy kontinens vagy ilyesmi. Ez, persze még nem tudtuk, hogy jó vagy rossz hír. Apám elutazott, mert el kellett intéznie néhány dolgot, de hagyott egy levelet, amiben megparancsolta anyunak, hogy sűrűn pakoljon össze, és hagyja abba a hülyeségeit. Anyu ettől a levélről rögtön ágyra esett.

– Fel kellene hívni a nagyit – rebegte.

– Ne! Majd én mindent megcsinálok – mondtam.

Anyu ettől egy kicsit megijedt, de azért annyira nem, hogy felkeljen. Azzal érvet, hogy gyerek vagyok, meg hogy ki fogok felejteni egy csomó dolgot, meg nem jól fogok bepakolni, amitől apám majd dührohámot kap. De mivel semmi kedve sem volt elszakadni a bajaitól, végül beleegyezett.

– Hol van Brugge? – kérdeztem.

Anyám nem válaszolt, mert aludnia kellett a gyógyszerei miatt.

Mivel nem tudtam, hol van ez a Brugge, például nem tudtam, hogy milyen ruhát kell pakolni. Vackor szerint Brugge az Izzik-kul partján van, így nagyon hideg telek és enyhe nyarak várnak ránk. Pöttöm szerint ez marhaság, szerinte Brugge a trópusokon van, fürdőruhát, napszemüveget és felfújható gumilabdát vigyünk. Góliát szerint Brugge nem létezik, és apám igazából sehova sem akar költözni, csak így bosszant minket, aztán miután az egész házat összepakoltuk, hazajön és megkérdezi: Mi ez a felfordulás? Góliát persze csak azért mondta, amit mondott, mert nem akart utazni.

Én sem akartam, de a helyzet az volt, hogy pakolni azért kellett, mert nem akartuk, hogy nagyanyám visszajöjjön, és ezt a mackók is belátták: annál már egy világ körüli utazás is jobb. Körbejártuk a házat, hogy felmérjük: mi szükséges és mi nem. Még a kertbe is kimentünk, és benéztünk a fészerbe. Úgy ítéltük meg, hogy bár a diófát jó lenne bepakolni, de a trópusokon mégsem éreznék jól magát, a szufinból meg csak a szufni lenne jó valamire, de az meg nem fér be a bőröndbe.

Ezek után a felmérést Pöttöm javaslatára a kamrában folytattuk. A kamrában rém érdekes dolgokra leltünk. Például egy barackbefőttre. Anyu sosem tett el semmit. De örömmel fedeztük fel a ritka kincset, és azonnal megettük. Aztán találtunk még egy kartondobozt, amelyben régi Film, Színház, Muzsika példányok voltak. Úgy gondoltam, ezt mindenképpen magunkkal visszük, mert nagyon érdekesek voltak, és tudtam, hogy apám járatta őket még fiatalkorában. Mindenképpen szükség volt rájuk, mert senki sem élhet emlékek nélkül, még apám sem. A kamrában ott voltak még a silécek és -bakancsok. Én utáltam sielni, mivel apám módszeresen oktatott, ami abból állt, hogy már októberben elkezdte az edzést a téli síszezonra. A térd- és bokaizületeinket készítettük fel jól végiggondolt tornagyakorlatokkal. Minden héten háromszor félóra edzés. Borzalom volt. Szóval a silécekre – úgy döntöttem – nem lesz szükségünk és kidobtam őket a kukába a bakancsokkal együtt. A kamra után jött az én szobám, ott volt a legkönnyebb dolgom: magától értetődően bepakoltam az összes játékomat, az összes meséskönyvemet, minden ruhámat, mert elvileg nem lehet tudni, hogy mire lehet majd számítani, óvatosságból még a rég kinőtt nadrágjaimat is betettem, bevallom, nem tudom, miért, de akkor jó ötletnek tűnt.

Az én szobám után átmentem anyuhoz. Ő éppen aludt, ezért nyugodtan be tudtam rámolni az összes gyógyszerét egy nagy bőröndbe. Aztán gondolkodtam, hogy mire lehet még szükség. Úgy véltem, hogy a piros takaróra, amit mindig imádtam, mivel mindig anyuszaga volt, és olyan puhán meleget adó. A ruháihoz nem nyúltam, mert azt már tízévesen is tudtam, hogy a nő ruhatarához nyúlni, hozzászólni, lefitymálni, semmibe venni vagy túlértékelni végzetes hiba. Így csak egy régi, sárga kötött vállkendőt pakoltam be, amellyel néha betakargatott, ha elaludtam a kertben a fonott karosszékekben. A karosszéket is természetesen magunkkal kellett vinnünk. Még egy mályvaszínű pulóverről gondoltam, hogy mindenképpen ott a helye velünk, bárhol is legyen az a Brugge. A pulóvernek az volt a története, hogy nagyanyám egy elgyengült érzelmi pillanatában mindhármunknak varrt egy ilyen. Persze, rémes lett mindegyik. Mindegyiknek legalább tíz centivel hosszabb lett az ujj, a nyaka – amely az eredeti tervek szerint garbónak indult – meghatározatlan formájúra sikeredett. Azonkívül hátul rövidebb volt, elől viszont kötéyszerűen lelógott. Borzalmasan nézett ki, de én imádtam. Apám persze gyűlölte, de örök vágyam volt, hogy egyszer mindhárman ebben fogunk sétálni. Ezért létszükséglet volt, hogy a három mályvaszínű pulóvernek is velünk kellett jönnie.

Apám dolgozószobájába tilos volt belépnem. Ez hatalmas dilemmát okozott. Nem érdekelt apám dolgozószobája, mert már úgys mindent tudtam róla. Még akkor átkutattam mindenét, amikor először megtiltotta, hogy oda belépjek. Tudtam, hogy hamarosan elutazik, és alighogy kihúzta a lábát, és ahogy anyu az ágyba zuhant az altatói hatása alatt, bevonultunk a mackóimmal, és az egész szobát átkutattam: könyvről könyvre, fiókról fiókra, minden egyes papírlapot alaposan megforgattam. Egyszóval mindent tudtam apám feltételezett titkairól, maximum még túl kicsi voltam, hogy túlzott jelentőséget tulajdonítsak a dolgoknak. Igazából nem is a titkait akartam megtudni, hanem életemben először le akartam győzni. Ez nagyjából, úgy éreztem, sikerült. Amikor hazajött, semmit sem vett észre az egészből. Ez volt a legjobb. Szóval hiába volt tilos oda belépnem, jól tudtam, hogy az egész szobában semmiféle igazán értékes dolog nincs, leszámítva nagyapám bélyegalbumát, a dédapám csibukját és apám sakk-készletét. Ezeket be is pakoltam. Ezenkívül még a triciklimet tartottam érdemlegesnek a bepakolásra, amelyet már egyre kevésbé használtam, de mégis ragaszkodtam hozzá; illetve a kedvenc tányéromat a bögrémmel; anyu szakácskönyvét, amelyet ugyan egy évben csak egyszer vett elő, Karácsonykor, amikor is elkészítette a kedvenc sütemet, a diós-csokis kekszet. Mivel a siléceket kidobtam, a horgászbótakat betettem, mert hátha jó lesz valamire. Nagyjából ezzel be is fejeztem a feladat elvégzését.

Bevittem anyámnak egy pohár tejet, és mondtam neki, hogy semmiért se aggódjon, mert minden a legnagyobb rendben van.

– Semmi nincs rendben, kisfiam – mondta –, apád megőrült, és ez csak egyre rosszabb lesz – és be is vett azonnal vagy három pirulát.

Alapvetően nem értettem, hogy miért kell elköltöznünk, hiszen imádtam ott lakni az arab negyed kellős közepén, jobban mondván a diáknegyedben. Már önmagában olyan volt, mintha külföldön élnénk, és semmit sem kellett hozzá utazni. A diákok állandóan

cserélődtek, tehát őket sem lehetett megunni.

Apám másnap felhívott telefonon, hogy ő repülővel előreutazik, mert elintézte néhány dolgot, és megvette nekünk a vonatjegyeket, mondván: „nekünk az is jó lesz”. Anyám erre körbetelefonálta az összes orvos ismerősét, hogy megtudja, hátha be tudják ajánlani bármilyen specialistához, mert végül is neki mindegy, csak orvos legyen. Persze, senki sem tudott rajta segíteni, és ez a legmélyebben érintette. A legrosszabbat vizionálta, miszerint apám már megint egy rozzant tengerparti halászfaluba akar költöztetni minket, ahol se orvos, se civilizáció.

Nincs nagyobb illetenség, mint az életről, a halálról vagy az időről fecsegni egy regényben. Főleg úgy, hogy egyik sem valóságos, hanem csupa kitaláció, amely annyira bevált, hogy azóta mindenki ebből él illetve ír, bár, ha alapul vesszük, hogy nem valóságos dolgokról van szó, hatalmas szélhámossággal állunk szemben, körülbelül akkora szélhámossággal, mint a szülői érzések. Korunk kitalálta azt a baromságot, hogy a szülőknek szeretni kell a gyerekeiket, és ezzel kényszerpályára állított egy csomó embert, akik egész egyszerűen képtelenek erre az érzésre, de mégis úgy kell tenniük, mintha teljesen odalennének a gyerekeikért, mindent megtennének értük, miközben legszívesebben feldarabolnák egy baltával, csak hogy erről nem illik beszélni. Ily módon teljes képmutatásra kényszerítjük az egész társadalmat, és ehhez képest az idő, az élet és a halál problematikája sokkal ildomosabb regénytémákká válnak, mint az apaság, az anyaság, mivel sokkal kevesebbet kell hazudni velük kapcsolatban.

Szülő és gyerek kapcsolata mindig is problematikus, mert az egész olyan, mint egy elrontott párcapcsolat; a szülő sosem azt kapja vissza, amit adott, vagy más esetekben a gyerek sosem azt kapja, amit megérdemel vagy szeretne. Ez így persze hülyeségnek tűnik, de aki egy kicsit is jobban ismerte apámat, az tudja, hogy nem az. De nem akarom mindenért őt hibáztatni, mert nyilvánvalóan igazságtalan lenne, bár néha annyira jó igazságtalannak lenni. És végül is, ha vele nem kellett volna megküzdenem, nem is az volnék, aki vagyok.

Idősebben már jobban megértettem apámat, és beláttam, hogy neki sem volt könnyű a saját szüleivel szemben. De gyerekként csak azt láttam benne, hogy gyűlöl engem és a mackóimat. Nem értettem, hogy miért. Góliátot még négyévesen kaptam ajándékba távoli rokonainktól. Apám már azt is helytelenítette, mert szerinte az ilyesfajta játékok ostobaságok, amelyek nem helyes irányban viszik a gyerek fejlődését. Én aztán éjjel-nappal csak Góliáttal voltam, vele aludtam, vele ettem, vele játszottam. Akkor kaptam nagyanyámtól Pöttömöt. Apám ezen persze már teljesen kiakadt, és üvöltött.

– A végén még buzi lesz ebből a gyerekből – támadt rá anyámra, mivel a sajátjával nem mert frontálisan szembemenni.

– Nyugi, drágám – intette higgadtságra anyám –, tökéletesen rád hasonlít.

Ettől a hírtől apám mérhetetlenül mérges lett, és azonnal elutazott. Két hét múlva jött vissza. Szó nélkül anyám elé állt:

– Bebizonyítom, hogy ez nem igaz.

Anyu megvonta a vállát. Apám meg a tettek mezejére lépett.

Este a vacsoránál megjelentem a három mackóm társaságában. Mert apám távollétében kihasználtam az időt, és addig könyörögtem anyunak, amíg a helyi áruház játékszer osztályáról megvette nekem Vackort, így teljessé téve a kompániát. Szóval behoztam a vacsorához mind a hármukat, gondosan felültem őket egy székre, ahová már ki volt készítve egy kistányér három kis villával, mert a mackóknak is enni kellett. Apám semmit sem szólt, de vacsora után nagyon megvert. Én sem hagytam magam.

Másnap szintén négyesben vonultunk be, és hasonlóan az előző estéhez, Vackor, Pöttöm és Góliát is egy asztalhoz ült velünk. Evés után apám ismét megvert. Ez így ment napokon keresztül, de nem törtem meg. Egyszer aztán annyit mondott apám anyámnak.

– Ez a gyerek még nálad is hülyébb – és többet nem beszéltünk a mackóimról.

Egy fiúnak sosem azért bonyolult a kapcsolata az apjával, mert mindketten az anyáért küzdenek. Ez az én apámnál – biztosan tudom – szóba sem jött. Őt ez a legkevésbé sem érdekelte, neki csak egy volt fontos: a saját hatalma. Akkor persze még nem értettem, hogy ő a világon a leggyávább ember, és minden tette arra irányul, hogy ezt leplezze, mert mindennél jobban retteg attól, ha erre mások is rájönnek. Anyám persze ezt tudta. Én pedig csak gyerek voltam. Azonban ez akkoriban hatalmas előny volt, csak nem voltam tudatában.

Apám nélkül egy kicsit szétestek a dolgok a költözés és a pakolás körül, főleg úgy, hogy mindent titokban kellett csinálni. Apám menet közben kitalálta, hogy titok az elutazásunk, és főleg nagyanyámnak nem szabad megtudnia. Alighogy ezt kérte tőlünk telefonon, anyu máris tárcsázta nagyanyám számát.

– Gertrúd? – mert nagyanyámat így hívták, mint a Bánk bából a gonosz királynőt, akit szegény Bánk bábnak likvidálnia kellett az utolsó felvonásban, mert már nem bírta cérnával. – Hogy vagy?

Anyám sose szokta felhívni nagyanyámat, és főleg sosem kérdezte meg tőle, hogy van. Ezt a nagyanyám is tudta. Anyám úgy vélte, ennyi elég is, és még mielőtt nagyanyám bármit is mondhatott volna, letette a telefont.

– Ha idejön – mondta nekem –, bárhogyan is nyomja a csengőt, nem engedjük be.

Eljött, és legalább félórán keresztül csengetett. Mi meg bent kuksoltunk a házban. De ő nem adta fel, hanem korát meghazudtolva bemászott a kerítésen, és a bejárati ajtót kezdte el döngölni. Akkor eléggé meg voltam ijedve, mert éreztem, sok mindent meg lehet tenni az életben, de saját nagyanyánkat nem beengedni, azt már nem. Persze, anyunak könnyű volt, elvégre neki senkije sem volt az a nő, de nekem vér a véremből, szóval az ügy csak az én fejemre hull vissza. Anyám persze mindent könnyen vett, mert, ha nagyon elfajultak a dolgok, egyszerűen bevette az altatóit, vagy kitalált valami bonyolult betegséget, amelynek a nevét senki sem tudta kiejteni, és részéről meg voltak oldva a problémák.

Sokszor éreztem úgy, anyám egy másik világból jött, és csak véletlenül keveredett ide közéink. Valójában tündér volt, ezért nem bírta elviselni a mi szármalmas millióinket, és emiatt kellett a gyógyszerek mámorába menekülnie. Néha viszont mintegy a maga szórakoztatására mégiscsak hajlandó volt részt vállalni a mi esendő emberi életünkben, de mint egy gonosz manó, ahelyett, hogy segített volna, még kuszábbá tett mindent. Ilyenkor ijesztőbb volt még apámnál is.

Anyám nem könyörült, mint minden égi lény, benne is volt egy kérlelhetetlen kegyetlenség. Nem érdekelte nagyanyám, és nem nyitott neki ajtót. Én végül kiszöktem a WC-ablakon, mert nem bírtam tovább.

– Elmentek, igaz? – kérdezte.

Bólintottam. Fáradtan ült le a lépcsőre. Sajnáltam. Igazából nem volt senkije, csak mi, és az azért nem sok, bárhonnán is nézzük.

Öregnek és magányosnak láttam, de magamat is annak éreztem. Akkor ott a kertben megcsapott a halál szele. Mert nem könnyű azzal szembenézni, hogy meg fogunk halni.

– Olyan ez az egész, mint a Lamermoori Lucia utolsó felvonása – mondta nagyanyám, akit, úgy tűnt, szintén megcsapott az elmúlás gondolata.

– Mindig is utáltam azt a felvonást – tette hozzá.

A kertünk olyan volt, mint mi. Minden növény és fa úgy nőtt, ahogy akart, semmi sem ott volt, ahol lennie kellett, és senki, de senki soha semmiféle rendet nem tett köztük. Ebben persze volt valami jó, mert tavasszal minden buján zöldell, a szabadság teljes boldogságában, viszont akkor ősszel inkább szomorúnak és elhagyottnak tünnek a fák és a bokrok.

– Apád igazán csinálhatott volna valamit ebben a kertben – jegyezte meg nagyanyám.

Rágyújtott, pedig azt hittem, már leszokott. Elkezdett apám gyerekkoráról mesélni, hogy én mennyire hasonlítok rá. Nem mertem tiltakozni, és az egészet betudtam a megrázkódtatásnak. Aztán elmondta, ahogy apám egyszer kirándulni ment az osztályával. Iszonyú izgalomba jött az egész család, pedig csak a város környékére mentek, de mindenki pakolt valamit a hátizsákjába, sőt, a szomszédból is átjött néhány asszony, hogy ők is felügyeljék a folyamatot. Apám ettől dühös lett, mert már akkor sem bírta, ha irányítják. Így dülva-fülva ment el. Ezután a hölgykoszorú rögtön römizni kezdett. Közben este lett. Apám egyszer csak megjelent.

– Na, milyen volt? – kérdezte nagyanyám.

– Nem tudom – válaszolta apám –, mert eljöttem.

Kiderült, hogy akkor már mindenki őt kereste, mert ő egyszer csak se szó, se beszéd, lelépett, mert megunt a kirándulást. Hatalmas botrány lett belőle, de apám csak megvonta a vállát, nem rázta meg az ügy komolyabban.

Nem tudom, miért mondta el nekem ezt a történetet nagyanyám. De nem mertem kérdezni tőle semmit. Anyira megviselte a szökésünk hiért, hogy egymás után gyújtott rá, sőt engem is megkínált. Mondtam, hogy még csak tízéves vagyok, de rám szólt, hogy ne nyavalyogjak már mindenért. Nagyon hideg őszi este volt, látszott a leheletünk, nagyon fáztam, a cigaretta marta a torkomat, de nem mertem ellenkezni, mert vannak pillanatok, amikor nem jó kihátrálni az idő körmondatából. Valami vigasztalót szerettem volna mondani, de semmi sem jutott eszembe, így csak megjegyeztem, hogy mintha sisteregne ez az őszi este. Így búcsúztunk el egymástól, aztán szépen kimászott a kerítésen, és elment.

Úgy mentünk ki az állomásra anyuval, mintha éppen megszöknénk valaki elől. Anyám, alighogy felszálltunk, megmutatta, hol vannak a papírjaink, és bevette a gyógyszereit. Azt kérte, csak akkor ébresszem fel, ha világvége van.

A határon mindenképpen fel akarták ébreszteni, mert – ahogy mondták – szabályellenes a határon bódult állapotban átmenni, ha nem ébred fel, kénytelennek lesznek leszállítani minket. Úgy voltam vele, hogy azzal csak mi járunk jól, szóval megvontam a vállam.

Kérdezték, hogy hova megyünk, mondtam, hogy egy városba, amely az Izzik-kul partján fekszik, vagy talán a Karam-kumba, de lehet, hogy a trópusokra, illetve az is valószínű, hogy ezek a helyek mind a trópusokon találhatóak Ázsiában, amely a Széchenyi tér mellett fekszik egy kis utcában. Nem kérdeztek többet. Aztán végül mégsem szállítottak le minket.

Az utazás rémes volt, mivel anyuval semmit sem lehetett kezdeni, sőt, egy idő után már abban is elbizonytalanodtam, hogy jó irányba tartunk-e. Bár apám végül is mindent egész jól megszervezett, mivel mindenhol vártak minket, így mindig sikeresen a jó vonatra szálltunk át, és nagyjából a csomagjainkat sem nagyon veszítettük el, ami kész csoda volt, tekintve a körülményeket, elvégre én még csak tízéves voltam. De én minden percet az utolsóként éltem meg, mivel anyám olyan állapotban volt. Emiatt aztán körülbelül Bécsig bírtam, ahol kidobtam az összes bogóját az ablakon. Nem tudom, miért tettem, de nagyon megijesztett, amikor arról kezdett el kérdegetni, hogy akkor most már végképpen eldöntöttem, hogy az orvosi egyetemre megyek, meg tudja-e az apám, hogy mi most nem fogunk vele a tengeren nyaralni, hanem helyette inkább gombászni fogunk a hegyekben. A gombáktól végképp kiakadtam, és nem volt jobb ötletem, mint a dobálás. Anyu München magasságában tért annyira magához, hogy felfogta: semmije sincs. Rengeteg magyarázatot volt arra, hogy mi történt, de anyu követelte, hogy állítsam meg a vonatot. Mondtam, hogy nem lehet, mert tiltják a nemzetközi szabályok. Erre ő, hogy szarik a szabályokra, állítsam meg, vagy kiugrik. Meg akarta húzni a vészféket. Aztán csak sírt. Nem volt jó, de legalább magánál volt. Kölnben le akart szállni, hogy bevásároljon a patikákban. Alig tudtam lebeszélni. Mondtam, hogy nincs pénzünk, és különben is hamarosan megérkezünk, és akkor majd apám intézkedik. Ettől egy kicsit megnyugodott. Mindig élvezte, ha ugráltathatja apámat.

A dolgok mindig akkor nyerek el jelentőségüket, amikor már elmúlnak. Én sem sokat gondolkodtam addig arról a helyről, ahol életem első éveit töltöttem, és ahol a szüleim állítása szerint születtem, de ahogy eljöttünk, szinte állandóan a fejemben volt. Például ott van a Szamos, ami a világ legpiszkosabb és legbűdösebb folyója a világon, de én mégis úgy emlékeztem vissza rá, mintha legalábbis az Amazonas lett volna, pedig ahányszor a Malom-árok környékén sétáltunk anyuval, mindig befogtam az orromat, olyan orrfacsaró volt a bűz. A víz többnyire sekély volt, és beazonosíthatatlan dolgok heverték a folyó medrében, partján és mindenütt. Szóval a Szamos nem egy nagy szám, de életem első folyója, és ez mégiscsak valami. Brugge-ben – gondoltam – még ilyen sem lesz, és ebben nagyjából igazam is lett, csak aztán láttam a Dunát, és az teljesen átértékelte a folyókról alkotott elképzeléseimet. Némi vigaszt a madridi Manzanares jelentett, amely szintén folyó néven fut, de legfeljebb egy csenevész patakna menne el még a Szamos mellett is. És az már csak az élet iróniája, hogy ott mégis abba ugrálnak az öngyilkosok, én pedig még életemben nem hallottam olyanról, hogy bárki a Szamosba ölte volna magát. Ebből is látszik, hogy az emberek nem egyszerűen közelítenek sem az élet, sem a halál kérdéséhez. Nem tudnék elképzelni olyan várost, ahol nincs folyó, tó, tenger vagy legalább egy patak, bár nyilván van ilyen, de az akkor is abszurd, ezért, ha olyan helyen járunk, ahol ezek nincsenek, feltétlenül el kell képzelnünk egyet, mert víz nélkül nincs értelme az életnek. Szóval, akármilyen bűdös is legyen a Malom-árok, én mégis szerettem, és szerintem azért nem ölte bele magát senki, mert önértékük még az öngyilkosoknak is van, akik meghalni akarnak, nem a szennybe elsüllyedni, ami nagy különbség, hiszen ha nem így volna, nem akarnának végezni magukkal.

Az iskolában nem volt sok barátom, mert már akkor sem igazán érdekelték az emberek, és otthon sem kaptam túl sok inspirációt a barátkozásra. Viszont a történetek nagyon érdekelték. Mindig is Burebista és Decebal voltak a kedvenceim, mert a világon nincs még egy ilyen hülye neve senkinek, mint nekik. Ők nagyon jó barátok voltak, és az volt a missziójuk, hogy még a magyarok előtt rendet tegyenek Erdélyben. Ez nagyjából sikerült is nekik, bár jogos a kérdés, hogy ha nem voltak ott magyarok, miért kellett rendet tenni, de ez is valami olyasmi, hogy miért akar valaki egy patakban öngyilkos lenni, szóval sehova sem vezet, ha ezt boncolgatjuk. Mindig azt hittem róluk, hogy nem voltak valós személyek, mert úgy sokkal jobb lett volna, de sajnos jóval később megtudtam, hogy valódiak voltak, de az én Burebistám és Decebalom akkor is a képzelet szüleményei. Az én Burebistám egy szőke hajú, kék szemű, aki szabadidejében Goethét olvas, és minden vágya, hogy egyszer elutazhasson Firenzébe, mert imádjá az itáliai reneszánszt. Decebalt ezzel szemben inkább a sportok érdeklik, főleg a küzdősportok, ezek közül néhányat megpróbál a csatatéren is alkalmazni a rómaiak ellen, de legszívesebben otthon üldögél a kanapéján, sört iszogatva és a sportcsatornán a focit bámulva.

Egy városról vagy egy népről legjobban a szobrai árulkodnak. Többet elárulnak, mint a könyvek, a kitalált hősök vagy bármi más. A mi városunkban rengeteg szobor volt. Anyu utálta őket, bármit kérdeztem tőle ezzel kapcsolatban, semmiféle elfogadható választ nem adott. Az abszolút favorit Baba Novac volt. Először is a neve: Baba. Olyan gyengéd érzéseket ébreszt az emberben az a szó, hogy baba. Baba Novac a Bethlen-bástya előtt vigyázta a város nyugalma. Amikor még gyerek voltam, akkor valóban csend és nyugalom volt a környéken. Pár éve visszamentem megnézni, hogy mi van az öreggel, és hát eléggé kitoltak vele, mivel először minden átalakult körülötte, még szerencse, hogy a várfal és a Bethlen-bástya a régi, és olyan forgalom dübörög arrafelé, hogy kész csoda, ha még nem esett le a talapzatról. Baba Novac amúgy egy szimpatikus középkori gyilkos volt, aki tökélyre fejlesztette a karóba húzatást és mások bőrből való kifordítását. Megérdemelten állt ott a szobra, intő példaként mindenki számára. Szerintem neki egyáltalán nem voltak szuicid gondolatai, mivel őt amolyan pragmatikus embernek képzelem el: mindig tudta, mi a helyes, és meg is cselekedte azt. Olyan lehetett, mint második Szelim vagy apám. Bár második Szelim nem jó példa, mivel őt igazából nem sok minden érdekelte a

borozáson és a háremen kívül, és a legkevésbé sem nevezhető pragmatikusnak. Burebista ezzel szemben inkább hajlamosabb volt az ábrándozásra, őt csak a körülmények és az utókor kényszerítették bele egy olyan szerepbe, amihez neki semmi kedve sem volt. Ezek az emberek is hozzátartoztak a városhoz meg az életünkhöz. Szerettem őket, amikor már nem voltak körülöttem. Apám persze nem várt minket Brüsszelben. Helyette egy barátját küldte. Anyám azonnal sírva fakadt, a fickó pánikba esett, és mindent megvett neki az első patikában. Így amikor már Brugge felé haladtunk, anyámmal megint nem lehetett beszélni. Én, ahogy leszálltunk a vonatról, már el is kezdtem utálni Belgiumot. Apám Brugge-ben várt minket. Ideges volt, pedig nem is ő vonatozott végig fél Európán a bedrogozott anyámmal. Kiderült, hogy addigra már megérkeztek a feladott csomagok. Apám meg belenézett. Ezen nagyon felhúzta magát. Üvöltött. A nyakán vészesen kidagadtak az erek. Nagyjából olyasmiket ordibált az arcunkba, hogy mindketten egy rakás szerencsétlenség vagyunk. Anyu nem lett mérges, bár ez szinte lehetetlen is lett volna, tekintve az elfogyasztott nyugtatók mennyiségét, odalépett a szédült dobozokhoz, és csak ennyit mondott ragyogó arccal:
– De hál’ Istennek a mályvaszínű pulóverek itt vannak!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Magyary Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat